

הגרביים של קיץ

כתב אלן מורגן
ציירה וולדיאנה קריקורקה

לעזור, כמובן, אך לא היה בטוח מה בדיוק דרוש לקיץ בסירתו.
"שעונים" אמר לו קיץ "הרבה שעונים."
"שעונים?" שאל מיכאל "אתה בטוח?"
"בהחלט. נעמיס כמה שרק נוכל. נמלא את כל הסירה."

יום אחד ביולי, דווקא כשקיץ רצה לנום על החוף, סירה קטנה הופיע במים. קיץ הוציא את המקל של העץ הקסום ומשך אותה אליו לפני שתשוט הלאה. להפתעתו הסירה הייתה ריקה לגמרי. לא היה בה אף אחד ולמרות שקיץ חיכה שמישהו יבוא לקחת אותה, איש לא בא. על כן קיץ החליט לשמור אותה לעצמו ולהשתמש בה מתי שירצה.
וכך השיג קיץ את הסירה שלו. הוא דג בה, וגם חקר בה את כל האזור, אבל בעיקר הוא נהג לישון בה, לנחור ולחלום את חלומות האהובים עליו. ופעם, כשהיה קצת פחות עצל, הוא הכין לה תורן ותפר מפרש, כדי שלא יצטרך לחתור תמיד.
וכשהגיע זמן לחזור לביתו ולפנות מקום לסתיו, קיץ החליט להפליג בסירה שלו.
הוא הכיר את מיכאל מהימים הקודמים ולכן ביקש ממנו לעזור בהעמסת הסירה. מיכאל היה מוכן

למצוא את השעוני בר."

גרבי השינה של קיץ תלויים היו בחגורתו והוא הוריד אותם משם ושר לעצמו שיר ערש כשגרב אותם על רגליו.

מיכאל ידע שקיץ יירדם מיד, כי הוא תמיד גרב את גרבי השינה שלו ושר לעצמו לפני שעצם את עיניו. ולמרות שנראה לו משונה מאוד ללכת ליער ולחפור כדי למצוא שם שעונים, הוא הבטיח שיבוא למחרת כדי לעזור באסיף. והוא גם בא, ואפילו הביא אתו את ידידתו מירה, למקרה שזו אמת. אך בסוף הוא לא גילה האם כך היה, כי כאשר הגיעו לשם קיץ ישן עדיין.

"כך הוא עושה" הסביר מיכאל למירה, והוא עשה מאמצים להעיר את קיץ, מירה עזרה לו, אך כמה שלא התאמצו, שום דבר לא הועיל וקיץ המשיך לישון.

"אולי מוטב שנקרא לאיש הרוח" הציע מיכאל. והם קראו לאיש הרוח והנה "ווווש!" והוא בא. "מה אוכל לעשות למענכם?" הוא שאל. "קיץ נרדם" אמרה מירה.

"שעונים יכולים להיות יקרים מאוד" אמר מיכאל. "אנו לא נקנה אותם" אמר קיץ "בעונה זו של השנה המון שעוני בר צומחים ביערות. אנחנו צריכים רק לחפור אותם ותראה שנמצא הרבה. תחזור מחר. בינתיים אני אחטוף שינה קלה ואחלום איפה נוכל

"יום השוויון! מה זה בדיוק?"

"זה היום בו אורך היום הוא בדיוק כמו אורך הלילה. מהיום הלילות יהיו ארוכים יותר מהימים. וזה גם היום שבו כל שעוני בר מבשילים ופעמוניהם מתחילים לצלצל" הסביר סתיו "הם גדלים תחת פני האדמה ולכן קשה לשמוע את הצלצול, אך אם תקשיבו טוב, תדעו איפה לחפור."

סתיו הוביל אותם לקצה החורשה ושם הוא נעמד ועצם את עיניו. הוא הקשיב מרוכז מאוד ופתאום חיוך יפה הופיע על פניו. "תשמעו!" קרא "שעוני בר. הם מצלצלים עכשיו. יום השוויון הוא מדויק כמו מנגנון שעון!"

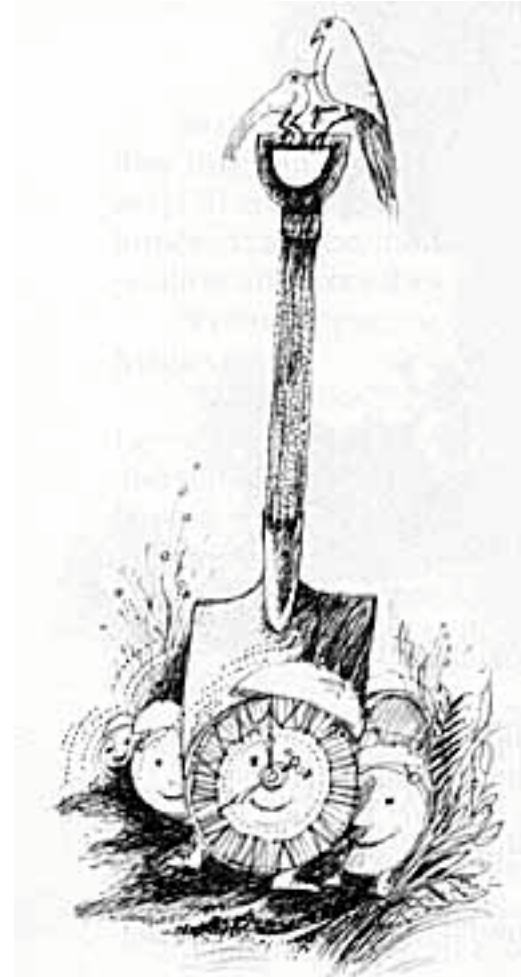
וסתיו התחיל לרוץ אל החורשה. מירה ומיכאל שרצו אחריו רק בקושי השיגו אותו, אבל מהר מאוד יכלו לומר מאין בא הצלצול.

"הם בכל מקום!" קראה מירה.

"נכון. בואו, נתחיל לחפור" אמר סתיו "אם הצלצול

יפסק לא נוכל למצוא אותם יותר."

הם שלושתם ירדו על ברכיים והתחילו לחפור בכל מקום. וזה היה קל מאוד! היו שם תריסרים של

"היינו מבקשים שתעיף אותנו לבית שלו, גם כשהוא ישן, אבל לא נוכל לשלוח אותנו שם בלי השעונים ואנחנו לא יודעים איפה הם גדלים. אולי אתה יודעת?" "לא" אמר איש הרוח "אבל אביא הנה את סתיו. הוא ידע."

"ווווווש!" התרומם איש הרוח באוויר ו"וווווש!" עף משם. וכעבור רגע הופיע יחד עם סתיו.

"אנו שמחים מאוד לראותך" אמר מיכאל והסביר לסתיו איך קיץ נרדם בלי לאסוף שעונים.

"ואיך נוכל למצוא אותם בלי עזרתו?" שאלה מירה. "זה פשוט" חייך סתיו "היום הוא יום האסיף אז קל מאוד למצוא אותם. היום יום השוויון."

"כנראה לא" הסכים הדביבון הלבן "אתם יודעים איפה למצוא אותו כאשר צריך לעבוד. שוכב תחת

עץ, עם כובע שמוט על עיניו, חולם וישן חזק. "מה הוא חולם עכשיו?" שאל סתיו. הדביבון הלבן הביט לתוך אוזנו של קיץ. "הוא חולם

שעוני בר באדמה, מאות, אולי אלפים אפילו! תוך זמן קצר הייתה להם ערמה גדולה. "מה יקרה עם אלה שנשארו?" שאלה מירה. "מי יודע" אמר סתיו "כנראה ינבלו, אבל זה לא חשוב. הם יצמחו מחדש ובשנה הבאה יתמתחו מחדש כדי לצלצל." "קשה לי להבין מדוע קיץ צריך את כל השעונים האלה" אמר מיכאל, כשהם סחבו אותם דרך החורשה. "כפי ששמת לב" הסביר סתיו "הוא אוהב לישון. קשה לו מאוד להתעורר ולכן הוא צריך שעונים שיעירו אותו." הם העמיסו את השעונים על הסירה והלכו למקום בו ישן קיץ. הדביבון הלבן היה כבר שם, וישב על כתפו של קיץ. "הי דביבון! מוכן להפלגה?" שאל סתיו בעליזות. "אל תביט עלי" אמר הדביבון הלבן "קיץ הוא הרב-חובל כפי שאתה יודע. כלומר, אם הוא יתעורר מתישהו." "אין הרבה סיכויים לכך" העיר סתיו.

שהפליג כבר ישר לביתו. הוא נעשה רעב והוא מכין לעצמו ארוחה.

"אתה יכול באמת לראות את החלום שלו?" שאל מיכאל "שם ודאי הכל חשוק."

"גם אני לא יכולה לראות כלום" אמרה מירה "אז איך אתה תוכל, דביבון לבן?"

"דביבונים רואים בחושך" הסביר סתיו "עיניים שלהם בנויים כך. אבל בואו, ננסה להעיר את קיץ."

הוא לקח שעון בר וזה התחיל לצלצל. אבל קיץ המשיך לישון. הדביבון הלבן נד בראשו "כעת הוא חולם שטלפון מצלצל" אמר להם.

מירה הפעילה שעון מעורר שני.

"עכשיו הוא חולם על שני טלפונים".

מיכאל הפעיל את כל השעונים שהביאו.

"עכשיו הוא חולם שהוא בחדר מלא טלפונים מצלצלים!" דיווח הדביבון הלבן.

"זה מחייב פעולה יותר רצינית" אמר סתיו. הוא הוריד את גרבי השינה של קיץ. הבהונות היו

כרוכות זו בזו.

"אפילו הבהונות שלו ישנות" צחק מיכאל.

סתיו אחז במקל של העץ הסום והתחיל לדגדג את כפות רגליו של קיץ. הבהונות התיישרו והתחילו לנוע.

"לפחות העיר את רגליו" גיחכה מירה.

"מה בקצה שלך?" שאל סתיו את הדביבון הלבן. הדביבון נע בראשו כשהוא מביט לתוך אוזנו של

קיץ. "הוא חולם על משהו טיפשי לגמרי" אמר. "כמו מה?" שאל מיכאל.

"עוגת טיפשים עם גלידת כבושים".

"זה באמת דבר מטופש ביותר" אמרה מירה.

"זה נכון, אבל מה שמרגיז הוא שהוא עוד שם שוקולד על כל זה" אמר הדביבון הלבן.

מירה גיחכה שוב ומיכאל נאנח. גם סתיו נתן אותות ייאוש. "אני חושש שרגליו נרדמות שוב" אמר.

הם הביטו על רגלים של קיץ. סתיו צדק. הבהונות התכרבלו שוב ולא נעו יותר. וכדי שכולם יהיו

בטוחים, קיץ עוד התחיל לנחור.

"זה לא יפעל אף פעם!" אמר מיכאל "כל פעם שאנו מנסים להעיר אותו, הוא עושה מזה חלק של

חלומו."

"זהו זה!" קרא סתיו.
"זהו מה?" שאלה מירה.

לעמוד ולגשת לסירה שלו!"
"שמעו! שמעו!" התחיל הדביבון הלבן לקרוא לאוזנו
של קיץ "זה קול החלומות שלך. הגיע זמן למצוא
את סירתך ולהפליג בה לביתך!"
ומה תאמרו? התעלול של סתיו פעל! אפילו שקיץ
לא התעורר, הוא קם על רגליו והתחיל ללכת.
"תמשיך! תמשיך!" אמר לו הדביבון הלבן. וזה מה
שקיץ עשה. הוא הלך בשנתו אל הסירה שלו. כולם
הלכו אחריו וצעקו ורעשו כי חשבו שאולי עכשיו
הרעש יעיר אותו. אך זה לא פעל כמובן, כי קיץ
נשאר ישן חזק, אבל התהלכה הייתה כל כך
משעשעת שהם המשיכו ללכת אחריו כל הדרך עד
הסירה. ובדרך הם שרו:

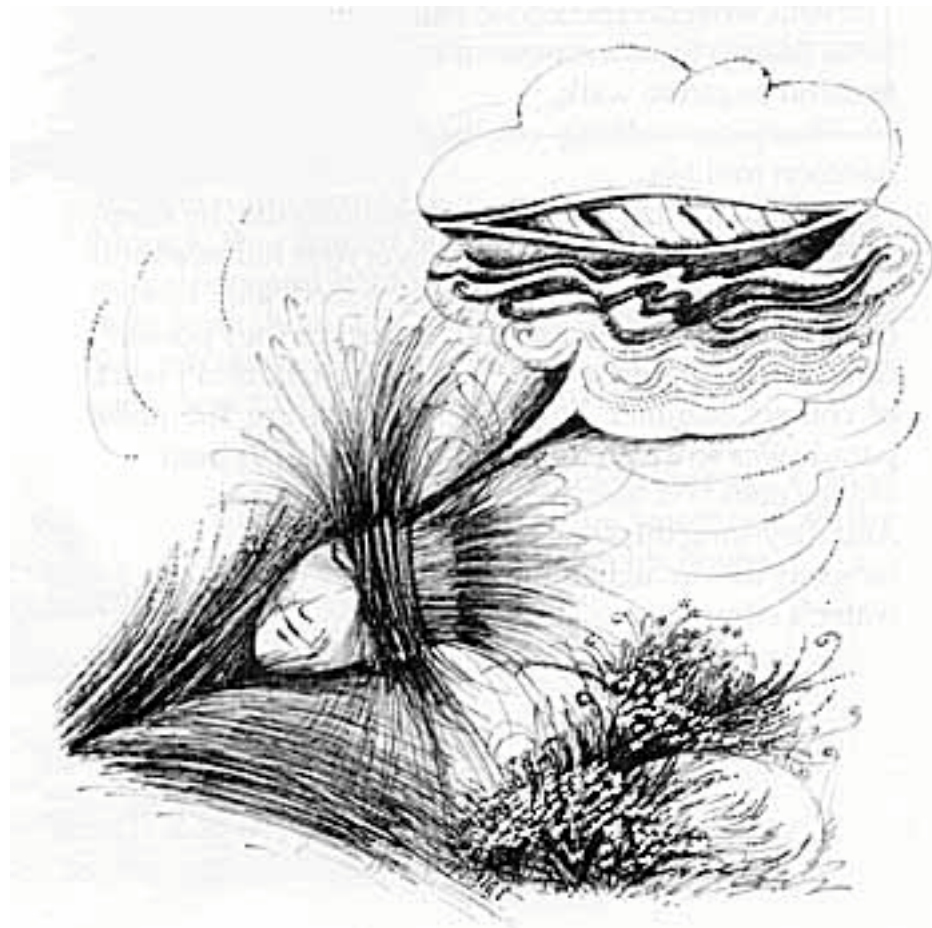
"קיץ מפליג ביום השוויון

"הוא אוסף את שעוני הבר

"הוא ישן חזק מאוד

"גנוב גרביים שלו טרם יתעורר"

וכשהגיעו למים, העלו את קיץ לתוך הסירה ודחפו
אותו מהחוף. הדביבון הלבן היה אתו יחד ולחש כל
הזמן על אוזנו של קיץ.

"זהו! אם קיץ יחלום שהוא מפליג, אולי יעשה זאת
באמת! הי דביבון, דבר אל קיץ בחלומו. אמור לו

ואז "ווווש!" איש הרוח נשב את סירתו של קיץ

משם, וישר לתוך הבית.

וסתיו נשאר עם הגרביים של קיץ בידיו, כדי להענישו על כך שנרדם. מיכאל ומירה עזרו למלא אותם בעלים ואחר כך תלו אותם גבוה על ענף עץ, כדי שלקיץ יהיה קשה למצוא אותם. "אתה חושב שהוא יחזור כדי לקחת אותם?" שאלה

מירה.

"כן, בטוח" ענה סתיו "הוא זקוק לגרביים אלה כדי לישון. כשיתעורר הוא יחזור הנה ויחפש אותם. הוא מחזיק בתוכם את כל החלומות שלו."

ואז סתיו הניף את המקל שלו ויצא אל החורשה לראות מה השתנה מהשנה שעברה. ומיכאל ומירה הלכו הביתה ושרו בדרך את השיר שלהם

"קיץ מפליג ביום השוויון

"הוא אוסף את שעוני הבר

"הוא ישן חזק מאוד

"גנוב גרבים שלו טרם יתעורר"

וצחקו מהתעלול שעשו לקיץ.

אחרי כמה שבועות קיץ חזר למקום וחיפש את גרבי השינה שלו. מזג האוויר נעשה חמים יותר וגם השמש זרחה חזק ובבהירות. כך זה נשאר כמה ימים עד שבא איש הרוח ו"ווווש!" נשב את קיץ שוב לביתו.

כשקיץ נעלם הימים נעשו קרירים יותר ומיכאל, מירה וסתיו ידעו שקיץ בא והלך לתוך היער, כי הגרביים נעלמו.